

Màrius Rubiralta,
un universitari integral amb visió de futur

Montserrat Camps, Miquel Martínez,
Juan José Moreno, Xavier Pons i M. Cristina Sanz (eds.)

COL·LECCIÓ
HOMENATGES

65

Màrius Rubiralta,
un universitari integral amb visió de futur

Màrius Rubiralta,
un universitari integral amb visió de futur

Montserrat Camps, Miquel Martínez,
Juan José Moreno, Xavier Pons i M. Cristina Sanz (eds.)

Sumari

<i>Nota dels editors.</i> Montserrat Camps, Miquel Martínez, Juan José Moreno, Xavier Pons i M. Cristina Sanz.....	11
<i>Prefaci.</i> Joan Guàrdia Olmos	13
<i>Perfil biogràfic.</i> Xavier Pons Rafols	15

MÀRIUS RUBIRALTA, UN UNIVERSITARI INTEGRAL AMB VISIÓ DE FUTUR

<i>Màrius Rubiralta, un rector amb visió estratègica.</i> Ernest Abadal	33
<i>Benvolgut Màrius.</i> Joan Albaigés	37
<i>Màrius Rubiralta o cómo la universidad debe integrarse en la sociedad.</i> Fernando Albericio	38
<i>L'empremta incomparable de Màrius Rubiralta.</i> Àngels Alegre.....	41
<i>Visió de futur i ambició per a la Universitat de Barcelona.</i> Ramon Alemany	44
<i>Gràcies per la confiança.</i> Conxita Amat.....	46
<i>Apreciado rector Rubiralta.</i> José Artell	47
<i>El camí cap a l'excel·lència i l'equitat universitàries: la influència de Màrius Rubiralta.</i> Ana Ayuste.....	48
<i>Reflexiones, diálogos, memoria. Palabras para Màrius Rubiralta i Alcañiz.</i> Margarita Barañano Cid	49
<i>Mi amigo Màrius.</i> Senén Barro	52
<i>Vicissituds d'una amistat.</i> Josep Boatella Riera.....	54
<i>Màrius Rubiralta.</i> Josep M. Bricall	57
<i>Garantia de drets i excel·lència en les relacions.</i> Lluís Caballol i Angelats.....	60
<i>Màrius, quan vulguis seguim.</i> Jordi Camós Grau.....	61
<i>El lideratge que va projectar la UB internacionalment.</i> Mar Campins Eritja	63
<i>A Màrius Rubiralta, amb agraïment.</i> Montserrat Camps Gaset	65
<i>Llaços de química i gestió.</i> Enric I. Canela	68
<i>Un grat record.</i> Lluís Cantariño	70
<i>A l'amic Màrius Rubiralta, un acadèmic i un visionari.</i> Núria Casamitjana	71
<i>La illusió no té data de jubilació.</i> Marta Cascante Serratosa	73
<i>Estrategia Universidad 2015.</i> Mercedes Chacón	74

<i>Gràcies pel teu mestratge!</i> Mercè Colom	77
<i>Orgull patumaire.</i> Digna Farràs	78
<i>Más que una serie de coincidencias.</i> Ángel Gabilondo.....	79
<i>Quan la ciència i les humanitats es donen la mà.</i> Esther Giménez-Salinas i Colomer	82
<i>Màrius Rubiralta, amic i científic.</i> Ernest Giralt.....	85
<i>Compromís i lideratge.</i> Victòria Girona i Brumós	87
<i>Homenaje a Màrius Rubiralta.</i> Dulce M. ^a Gómez, Silvia Inclán, M. ^a José Sánchez, Venancio Viola.....	89
<i>Màrius Rubiralta, una persona imprescindible.</i> Mercè Gómez.....	91
<i>A Màrius Rubiralta, impulsor de la modernización de la universidad española.</i> Concepción Grau Olivé.....	92
<i>Gracias, Màrius.</i> Federico Gutiérrez-Solana	94
<i>Màrius Rubiralta y el VIII centenario de la Universidad de Salamanca.</i> Daniel Hernández Ruipérez	97
<i>Mi tiempo con Màrius.</i> Gonzalo Jover	99
<i>El profesor Màrius Rubiralta, una decidida apuesta por la excelencia y la internacionalización de la universidad española.</i> Juan Francisco Juliá.....	101
<i>Molts records de l'equip de Torribera.</i> Begoña Lafarga, Quim Luque, Carme Paterna, Tomàs Ramos.....	102
<i>Ets un exemple d'empenta i visió de futur.</i> Rosa M. Lamuela-Raventós.....	103
<i>Recordando a Màrius Rubiralta.</i> Rodolfo Lavilla.....	104
<i>Mundet, 1994.</i> Andrés Lezcano	107
<i>Màrius Rubiralta y el Espacio Europeo de Educación Superior.</i> Javier de Lucas.....	108
<i>Unes reflexions sobre Màrius Rubiralta.</i> Montserrat de Luna, Anna Mezquita, Glòria Pladellorens	110
<i>Sobre la química computacional a la Facultat de Farmàcia i Ciències de l'Alimentació.</i> F. Xavier Luque	112
<i>La química també alimenta.</i> Claudi Mans	114
<i>Més enllà de la docència i la recerca.</i> Abel Mariné.....	116
<i>Al meu amic Màrius.</i> Miquel Martínez	118
<i>Màrius Rubiralta y la internacionalización de las universidades.</i> José Manuel Martínez-Sierra	121
<i>Més enllà de la recerca.</i> Cristina Minguillón	125
<i>Palabras para Màrius.</i> Rodolfo Miranda	126
<i>Para Màrius Rubiralta.</i> Otilia Mó.....	127
<i>Vas ser; has estat i ets un tresor; una inspiració.</i> Alexandra Monné.....	128
<i>Siempre nos quedará París.</i> Juan José Moreno-Navarro.....	130
<i>Memòries.</i> Carme Muñoz.....	132

<i>Estimat Màrius, estimat amic.</i> Daniel Navajas.....	133
<i>Un proyecto ilusionante y un reto para la Universidad de Barcelona:</i> <i>el Espacio Europeo de Educación Superior.</i> Rosa Nonell.....	134
<i>Màrius Rubiralta, el motor de la reforma de la ciencia en Cataluña.</i> Modesto Orozco	137
<i>Tribut a un gran transformador de la universitat pública.</i> Manuel Palacín i Antonio Zorzano.....	139
<i>L'equip, aquesta va ser la clau!</i> Artur Parcerisa Aran.....	141
<i>El compromiso de Màrius Rubiralta con la participación estudiantil.</i> José Luis Parejo.....	143
<i>Visió, passió i perseverança: l'empremta de Màrius Rubiralta al Campus UB.</i> Núria Parlón Gil.....	145
<i>Tribut al Dr. Màrius Rubiralta.</i> Marçal Pastor Anglada	147
<i>Màrius Rubiralta, director del Campus de l'Alimentació de Torribera.</i> Núria Peracho	149
<i>Màrius Rubiralta: entre la proximitat i la visió global.</i> Lluïsa Pérez-García.....	150
<i>Màrius Rubiralta, compañero, amigo y maestro.</i> Felipe Pétriz Calvo.....	153
<i>Un compromís ferm i indestructible amb la Universitat.</i> Xavier Pons Rafols	156
<i>Benvolgut Màrius.</i> Joan Manuel del Pozo	158
<i>Màrius Rubiralta, un innovador i l'ànima del Parc Científic de Barcelona.</i> Jordi Quintana	159
<i>Records amb futur.</i> Dídac Ramírez	160
<i>Estimat Màrius.</i> Gaspar Rosselló	161
<i>Un gran gestor al servei de la Universitat de Barcelona.</i> Miquel Rubi.....	163
<i>Màrius Rubiralta, el meu mentor en política científica i universitària.</i> Josep Samitier i Martí	165
<i>De vicerector seriós a company de taula.</i> M. Cristina Sanz	168
<i>Màrius Rubiralta: un amic de «ciències».</i> Antoni Segura i Mas.....	170
<i>Moltes gràcies, personalment i professionalment.</i> Jordi Suriñach.....	172
<i>Màrius: company, humà i una institució.</i> Moisés Tarté.....	174
<i>Màrius Rubiralta: lúcid estratègia, gran universitari.</i> Joan Tugores Ques	175
<i>La governança de la Universitat: un repte encara pendent que podem assolir</i> <i>amb èxit.</i> Maria Teresa Vadrí Fortuny	177
<i>Estimat Màrius.</i> Montserrat Vendrell	180
<i>Màrius Rubiralta, pioner en la promoció de la innovació i l'emprenedoria.</i> M. Carme Verdaguer Montanyà.....	181
<i>La buella de Màrius Rubiralta.</i> Francisco Tomás Vert	183
<i>Màrius Rubiralta, una visió a partir de quatre experiències.</i> Manel Viader Junyent	184
<i>En Màrius i el Campus de l'Alimentació: una barreja d'optimisme, realisme</i>	

<i>i pragmatisme «contra viento y marea».</i> M. Carmen Vidal	186
<i>Per a Màrius Rubiralta.</i> F. Xavier Vila	189
<i>Tabula gratulatoria</i>	191
<i>Àlbum fotogràfic</i>	193

Nota dels editors

El llibre que presentem vol rendir homenatge al professor Màrius Rubiralta i Alcañiz amb motiu de la seva jubilació a la Universitat de Barcelona.

Els qui hem assumit la codirecció del llibre hem de manifestar la nostra enorme alegria i satisfacció per les nombroses aportacions rebudes, una gran mostra del reconeixement, l'afecte i l'admiració que el professor Rubiralta ha inspirat en tants companys, col·laboradors i amics en els seus anys de dedicació acadèmica i institucional. Volem expressar el nostre agraïment més sincer als qui han participat en aquest llibre homenatge: ells en són els veritables artífexs. Pràcticament totes les persones convidades van contestar positivament, i estem segurs que haurien estat moltes més si haguéssim pogut estendre la invitació a altres companys i companyes, tot i que confiem que sabran entendre les limitacions que hem hagut d'assumir en l'edició de l'obra. En tot cas, els possibles oblits són responsabilitat nostra i els en demanem disculpes.

El lector comprendrà que l'objectiu principal de l'obra que té a les mans no és exaltar la indiscutible contribució científica del professor Rubiralta ni les seves assenyalades tasques al capdavant de les institucions, ben sabudes i conegudes, sinó que els textos aquí inclosos reflecteixen un afecte sincer i una admiració profunda. En tot cas, s'hi ha inclòs un esbós dels èxits d'una vida exemplar.

Els qui hem tingut la sort de conèixer-lo i treballar-hi bé podríem, al llarg d'aquestes pàgines, evocar el seu somriure tranquil i ple de serenitat, la seva capacitat de treball i la seva implicació. Els qui el coneguim ara a través d'aquest volum, sens dubte hi reconeixeran un home d'inquietuds i passions generoses i d'una ferma voluntat creadora.

Donem gràcies als lectors per unir-se a aquest càlid homenatge, del qual forma part la publicació d'aquest llibre, on les col·laboracions que el celebren es presenten en estricte ordre alfabètic, amb un pròleg del rector de la Universitat de Barcelona.

MONTSERRAT CAMPS, MIQUEL MARTÍNEZ,
JUAN JOSÉ MORENO, XAVIER PONS, M. CRISTINA SANZ

Prefaci

Si fa simplement deu anys algú m'hagués dit que escriuria un prefaci a un llibre homenatge al rector Rubiralta i que el signaria com a rector de la Universitat de Barcelona compartint amb ell aquest honor de ser rector, no m'ho hauria cregut pas.

Darrerament sovintegen les jubilacions de grans personatges de la Universitat de Barcelona que, com el Dr. Rubiralta, ens han fet com som i han marcat una època extraordinària.

I ara som aquí i tinc el privilegi de poder escriure aquestes paraules, poques per raons de l'espai disponible, però intenses per raons de la memòria. I això és d'aquesta manera perquè el Dr. Màrius Rubiralta ha estat una de les personalitats més significatives de la nostra història recent. No es pot explicar la història dels darrers trenta anys llargs de casa nostra sense l'actuació i els projectes que ell va endegar i, també, molt important, que no li calia ser rector per fer-ho.

Màrius Rubiralta és una persona amb una capacitat immensa de crear projectes grans, de futur, hàbil a concitar voluntats des de molts àmbits i sectors diferents. Dinamitzador de coses i consensos, arquitecte i constructor, alhora, de realitats abans inexistents. I, òbviament, com no podria ser d'altra manera, capaç de grans renúncies amb una dedicació enorme a la feina i una convicció ferotge a l'hora de defensar els seus projectes.

La Universitat de Barcelona no ha estat aliena a aquesta força seva. La llista de realitats que ha creat és enorme i duradora. I, de fet, amb la perspectiva del temps puc dir, sense embuts, que si ara la seva figura no fos un patrimoni enorme de la Universitat de Barcelona, que ho és, l'hauríem d'haver inventat.

La llista de persones que han contribuït a aquest recull de textos segur que és incompleta, per diverses raons. Però de ben segur que servirà com a mostra de l'impacte de la trajectòria del rector Rubiralta. En un moment que correm el risc de mirar-nos el melic amb autocomplaença, de pensar en petit, de basar la nostra proposta en objectius de mirada curta i d'interessos personals, cal reivindicar amb tota contundència i claredat que són les persones com ell les que fan moure les coses, les que fan que hi hagi un abans i un després. La

força innovadora i el fet de trencar límits haurien de ser l'opció prioritària d'un veritable esperit acadèmic progressista. Afortunadament podem gaudir d'aquesta força en la persona del Dr. Màrius Rubiralta, que, indiscutiblement, estarà per sempre lligat a la Universitat de Barcelona d'una manera inseparable.

JOAN GUÀRDIA OLMOS

Rector de la Universitat de Barcelona

Perfil biogràfic

Màrius Rubiralta i Alcañiz va néixer a Manresa el 24 de maig de 1952. De ben jovenet, amb poc més de deu anys, va ser enviat a estudiar el batxillerat de llavors —amb els dos nivells, elemental i superior— als Escolapis de Barcelona. Després del curs preuniversitari va començar els estudis de Química en la que encara en aquells moments era la Facultat de Ciències de la Universitat de Barcelona. Com tants altres joves de la seva època, Màrius Rubiralta va viure l'etapa final del franquisme amb tot d'inquietuds polítiques i aspiracions democràtiques en una universitat altament polititzada, al mateix temps que s'estenien entre els universitaris les modes culturals i musicals de finals dels anys seixanta i principis dels setanta. Bon estudiant, quan va acabar la llicenciatura en Química va iniciar el doctorat sota la direcció de Joan Bosch Cartes.

L'octubre de 1974, amb vint-i-dos anys i tot just acabat de llicenciar, va començar la seva vinculació com a docent, que no abandonaria mai, a la Universitat de Barcelona. Ho va fer, inicialment, en les figures de professor ajudant i de professor ajudant de classes pràctiques de Química Orgànica, uns contractes que va mantenir fins al desembre de 1979. Primer a la Facultat de Química i després a la de Farmàcia. Des del gener de 1980, Màrius Rubiralta encara va signar contractes en les figures no permanents d'adjunt d'universitat, de l'1 de gener de 1980 al 30 de setembre de 1982, i, un cop llegida la tesi doctoral, de professor titular contractat d'universitat, des de l'1 d'octubre de 1982 fins que va guanyar les oposicions a professor titular d'universitat l'any 1985.

Tots aquests anys van correspondre a l'època universitària dels anomenats PNN (professors no numeraris) i de les seves assemblees, les seves coordinadores i les seves reivindicacions d'estabilitat, paral·leles també a l'exigència de canvis en el sistema universitari i a l'increment del nombre d'estudiants universitaris. Màrius Rubiralta va participar activament en tots aquests processos i també fou representant dels PNN a la Junta de la Facultat de Farmàcia. El 1983 amb l'aprovació de la Llei de reforma universitària (LRU) es va produir un canvi important en el sistema universitari espanyol, entre altres punts

amb la creació de noves figures de professorat universitari i amb l'establiment d'un procés d'idoneïtat obert als PNN.

El 22 de gener de 1985 Màrius Rubiralta va esdevenir professor titular d'universitat de l'àrea de química orgànica, adscrit al Departament de Farmacologia i Química Terapèutica. Set anys enllà, el 10 de juny de 1992, amb quaranta anys d'edat, va obtenir, finalment, la Càtedra de Química Orgànica i fou adscrit al mateix Departament. En aquest Departament, que el gener de 2004 va canviar de nom i es va passar a dir de Farmacologia, Toxicologia i Química Terapèutica, hi va romandre fins que l'1 de febrer de 2016 es va incorporar a l'acabat de constituir nou Departament de Nutrició, Ciències de l'Alimentació i Gastronomia.

Durant tots aquests anys d'intensa activitat docent i de recerca, Màrius Rubiralta va impulsar iniciatives docents i va dirigir tesis doctorals, i es va ocupar, així mateix, de liderar diversos projectes de recerca obtinguts en via competitiva. La seva línia de treball es va centrar en la química mèdica, més en concret en la síntesi orgànica relacionada amb l'elucidació estructural i la síntesi de productes naturals amb activitat biològica, fonamentalment al voltant de la síntesi de peptidomimètics i de pseudopeptíds de conformació restringida i la síntesi d'heterocicles. L'estudi d'aquests fenòmens va convertir el seu grup i a ell mateix en un referent científic destacat en la matèria. L'any 1991 va publicar, amb Ernest Giralt i Anna Díez, el llibre *Piperidine: Structure, preparation, reactivity and synthetic applications of piperidine and its derivatives*, reeditat per Elsevier el 2013. En tota la seva trajectòria científica, Màrius Rubiralta ha estat autor de més de cent publicacions internacionals i ha dirigit una quinzena de tesis doctorals. Les persones que el van tenir de professor o van treballar amb ell en projectes de recerca en aquella època recorden la seva constància, empena i capacitat de treball. Rubiralta és també membre numerari de la Reial Acadèmia de Farmàcia de Catalunya i va ser guardonat el 2003 amb el Premi Narcís Monturiol al mèrit científic i tecnològic.

En l'àmbit de la transferència de coneixement i tecnologia, cal remarcar també que Màrius Rubiralta ha estat, des de l'any 2000, promotor de la transferència i la innovació a les universitats amb nous instruments i estructures facilitadores, i que ha publicat nombrosos treballs i llibres sobre la transferència de coneixement. A més de les iniciatives de creació de parcs científics a les universitats espanyoles a què ens referirem tot seguit, destaca el seu paper cabdal en la creació d'estructures regionals d'innovació, com el BioCAT, agent tractor de l'ecosistema d'innovació en salut a Catalunya, i la promo-

ció de la RedEmprendia (2008), així com la redacció del Plan Estratégico RedEmprendia Horizonte 2020 (2016). Del 2012 al 2022 va desenvolupar la Xarxa de Campus d'Excel·lència Internacional amb Activitat Agroalimentària en el marc de la Fundació Triptolemos. Des del 2016 ha estat també president del Comitè d'Experts del Campus Terra de la Universitat de Santiago de Compostella, transformat en Comissió Científica Externa 2022-2025, un cop el projecte fou acreditat per la Xunta de Galicia.

De manera paral·lela a la seva activitat de docència, recerca i transferència, Màrius Rubiralta va iniciar també prou aviat la seva implicació en la gestió i el govern de la Universitat de Barcelona, activitat a la qual ha dedicat gran part de la seva etapa de maduresa universitària. Va començar com a director del Departament de Farmacologia i Química Terapèutica, tasca que va assumir del 22 d'abril de 1987 al 28 de maig de 1992, i va passar després a ser vicepresident de la Divisió de Ciències de la Salut, la llavors Divisió IV de la Universitat de Barcelona, presidida per Jordi Domingo.

Durant aquell període a la Divisió IV, del 29 de maig de 1992 fins al 31 de gener de 1994, va conèixer qui havia de ser un dels seus amics personals més estimats, Joan Maria Malapeira, traspasat l'agost de 2015. Amb ell, que actuava com a secretari de la Divisió, van començar a compartir amistat i projectes i, conjuntament també, es van incorporar a l'equip de la candidatura a rector de l'entranyable Antoni Caparrós. Guanyades les eleccions, Màrius Rubiralta va ser nomenat vicerector de Recerca i Joan Maria Malapeira vicerector d'Ordenació Acadèmica i Professorat. En el potent equip rectoral d'Antoni Caparrós va coincidir amb els que serien, des de llavors, dos amics íntims més, Miquel Martínez i el també ja traspasat Antoni Mirambell. Quatre persones a qui van unir uns llaços d'amistat estrets i una profunda estima per la Universitat de Barcelona, a la qual van dedicar i han dedicat una part molt important dels seus esforços.

En aquells anys de vicerector de Recerca, des de l'11 de febrer de 1994 fins al 30 d'abril de 2001, com testimonien els que el van conèixer en aquella època, Rubiralta va desplegar plenament la seva visió universitària en l'àmbit de la recerca, la innovació i la transferència de coneixement. Amb el paraigua de la Conferència de Rectors de les Universitats Espanyoles (CRUE) i amb vicerectors de Recerca d'altres universitats, va treballar de manera incansable per dissenyar el futur Programa Ramón y Cajal, de captació de talent científic. A la Universitat de Barcelona va impulsar activament la creació de centres de recerca i el seu finançament, però no va descuidar la preven-

ció dels riscos laborals en els laboratoris i els serveis científics, amb la creació pionera de l'Oficina de Seguretat, Salut i Medi Ambient (OSSMA).

Entre moltes altres iniciatives, destaca, pel seu caràcter pioner i posteriorment modèlic, la creació del Parc Científic de Barcelona (PCB), del qual el llavors vicerector Rubiralta va ser el pare intel·lectual, amb la col·laboració de Mercè Colom com a puntal fonamental des d'aquell moment. En el marc del projecte del PCB, Màrius Rubiralta va introduir al nostre país un nou concepte de la relació entre el sector universitari i científic generador de nous coneixements i el de l'empresa i la indústria. Posava així de manifest la importància de la tercera columna de l'activitat universitària, la relativa a la innovació, la transferència i la translació del coneixement a la societat, que completava la cadena de valor de la docència i la recerca en l'àmbit universitari.

En finalitzar el mandat d'Antoni Caparrós, l'any 2001 tres candidats procedents del seu equip van competir pel rectorat en unes eleccions que havien de ser les darreres que es farien seguint el sistema de l'elecció pel claustre universitari: Joan Tugores, Enric Canela i Màrius Rubiralta. Rubiralta sempre ha dit que va ser Ernest Lluch, exministre de Sanitat i professor d'Història i Institucions Econòmiques a la Universitat de Barcelona, qui l'havia animat a presentar-s'hi, abans que fos assassinat per ETA el novembre del 2000. Elegit rector Joan Tugores, aquest no va dubtar a proposar a Màrius Rubiralta la direcció general del PCB. Qui millor que ell, el seu creador, per portar-ne la direcció amb Josep Samitier com a subdirector, que més endavant fou vicerector de Política d'Internacionalització amb el rector Rubiralta i rector en funcions durant poc més de set mesos el 2008. Del 2002 al 2005, doncs, Màrius Rubiralta va exercir com a director general de la seva criatura més estimada, el PCB, abans de fer el salt al rectorat.

En efecte, quan acabava el mandat del rector Tugores i aquest va anunciar que no es presentaria a la renovació per a un segon mandat, Màrius Rubiralta, amb l'estreta companyia —com a assessors àulics— de Joan Maria Malapeira, de Miquel Martínez i d'Antoni Mirambell, va començar a estructurar una candidatura al rectorat. Va reunir professors i professores amb experiència en la gestió universitària i amb trajectòria i prestigi a les diferents facultats i va dissenyar un programa que pretenia ser sòlid i, sobretot, volia generar il·lusió i confiança a tots els col·lectius universitaris. El compromís fonamental que manifestava la candidatura de Màrius Rubiralta era el de la cohesió, la participació, la internacionalització i el lideratge. Tot plegat amb la voluntat

de dedicar un nou esforç i una nova estratègia a recuperar el lideratge de la Universitat de Barcelona dins del sistema universitari català que es dissenyava des de la Generalitat.

Les eleccions es van celebrar el maig de 2005, ja amb el nou sistema de sufragi universal ponderat que establia la Llei orgànica d'universitats (LOU) de desembre de 2001. En la segona volta, que va tenir lloc el dimarts 24 de maig de 2005, la candidatura de Màrius Rubiralta es va imposar a la de Dídac Ramírez amb el 64,09% del vot ponderat. La segona volta d'aquestes eleccions va coincidir, precisament, amb el cinquantè tercer aniversari de Màrius Rubiralta, que va prendre possessió del càrrec de rector de la Universitat de Barcelona el 9 de juny de 2005.

En el seu primer discurs en la inauguració del curs acadèmic 2005-2006, el rector Rubiralta evocava el rector Antoni Badia i l'escriptor Joan Fuster amb la dita «d'un temps, d'un país...». Aquesta referència, mig poètica, li permetia fer una defensa clara i contundent de la Universitat de Barcelona, de la seva història i trajectòria i del seu enorme potencial, basat fonamentalment en les persones que conformen la comunitat universitària, al mateix temps que reivindicava el tracte que es mereixia —i es mereix— la universitat més important del país.

Venim d'un temps, els darrers 25 anys, en què el professorat i altre personal de la Universitat ha anat desenvolupant un procés de millora contínua del sistema docent i de recerca, basat en una voluntat extraordinària, que ha estat la causa que avui tots els mètodes de valoració de les universitats europees, des dels que ha elaborat l'Institute of Higher Education de la Shanghai Jiao Tong University fins als de la Comissió Europea (Third European Report on Science & Technology Indicators), ens reconguin un clar lideratge universitari a escala estatal i una bona posició entre les universitats europees més productives científicament.

Venim d'un país que no ha sabut o no ha volgut construir el sistema universitari sobre els fonaments d'aquesta realitat i on s'han anat succeint nous projectes, nous centres de recerca, noves titulacions, nous models de finançament allunyats de la justa consideració de l'aportació en activitat acadèmica, en docència i en recerca, en formació de titulats, en transferència de coneixement i en aportació social. Tot això s'ha anat esdevenint quan una part important dels principals protagonistes eren o havien estat molt sovint membres de la nostra comunitat universitària.

Des del primer moment que va ocupar el despatx de rector de la Universitat, amb Mercè Gómez com a cap de gabinet, Màrius Rubiralta va desple-